

A gyerekkor vége

November 4. napján, néhány órával ezelőtt, betöltöttem negyvenedik életévemet. Nincs több mellébeszélés, a tény önmagáért beszél. Bizony, ki kell mondanom: megöregedtem. Fáj ez a gondolat, fáj az érzés, hogy nincs előttem már semmi jó, nem vár már semmi, ami felvillanyozna, véget ért a jövő. Elbuktam, elvesztettem a csatát. Álmodoztam, küzdöttem, és nem nyertem. Van ez így. A legtöbb emberrel ez történik, ám ez cseppet sem vigasztal. Semmi sem lesz már jobb az életemben, nem lelem majd békémet sohasem. Pedig nem mondhatom, hogy lusta voltam, nem mondhatom, hogy elpocsékoltam az időt. Valahol még mindig megvannak a régi határidő naplóim, még abból az időből, amikor csak szerettem volna írni, de nem voltam az. Néha a kezembe kerül valamelyik év memoranduma, és ahogy átpörgetem a lapokat, látom a sűrűn telerótt oldalakat a millió tennivalóval, amiket rendre el is végeztem. 2000 őszén író lettem. Csoda történt, megtört egy varázslat, amely lebénította az életem, és író lettem végre. Az első könyvem a boltok polcaira került, és én a föld felett lebegve vártam, hogy bekövetkezik, amiről annyit álmodtam. Vártam, hogy rövidesen fejemre szakad az ég, mindenhová fotósok hada követ majd, dedikálom a könyveimet, miközben az utcán kígyózik a sor, a nők epekednek értem, okos gondolatokat osztok meg a tévében, és hosszasan mérlegelve eldöntöm, milyen színű legyen az Aston Martin, amit megrendelek a katalógusból. Ebből semmi sem valósult meg.

Újra írni kezdtem, újabb és újabb regényeket írtam meg, és azok sorra megjelentek. Egyre nehezebben ment leülni a gép elé és megpróbálni alkotni. Tudva, hogy amit írok, bár megjelenik, nagyjából senkit sem érdekel. A világ velem is ugyanúgy forog, mint nélkülem. Pedig mindig komolyan gondoltam, amit a fejembe vettem. Tudom, emlékszem. Nagyon sokat dolgoztam, és nem félszívvvel. De… bármennyire is nehéz ezt elfogadnom… mindez semmire sem volt elég. Az emberek a szemüveges varázslóinasokért lelkesednek, meg a szimbólumszakértőkért, meg a vámpírokért, én pedig sajnos nem tudok ilyenekről írni. Talán rosszkor éltem, vagy rossz helyen. Vagy csak rossz emberekkel próbáltam együtt dolgozni. Vagy, egyszerűen csak nem nekem való ez a pálya, és alkalmatlan vagyok az írásra. Bármi is az igazság, most már mindegy. Negyven éves vagyok, és a jövő véget ért. Nos, valahogy így élt képzeletemben ez a mai nap, így gondolkodtam, és így éreztem magam ezzel a pillanattal kapcsolatban. Legalább tíz éve rettegek ettől a születésnaptól. A naptár megmutatja a napot, és felszólít a számvetésre. Nos, mit értél el ennyi év munkával? Világsztár lettél? Milliós példányszámokban fogynak el a regényeid? A válasz: nem. És a tény az, hogy ezek szerint hiába éltem, hiába keltem fel minden nap, hiába írtam, hiába reméltem, hiába dolgoztam és hiába küzdöttem. De ha van valami, amit végre valahára meg kell tanulnom magamról, akkor az az, hogy egész pontosan SOHA, de soha, de soha nem az történik, amit várok. Hanem mindig az ellenkezője. Mindig. Most már tényleg ideje megtanulnom. Mert hiába rettegettem annyi éven át ettől a mai naptól, és hiába voltam iszonyúan biztos abban, hogy milyen lesz, nem olyan lett. Pont az ellenkezője történt meg annak, amit vártam. Vagyis nem vagyok halálomon, nem vagyok szomorú, nem vagyok öreg, nem vagyok elveszett, nem vagyok boldogtalan, nem vagyok kishitű, nem vagyok megfáradt vénember. Mindezek helyett elmondhatatlanul boldog vagyok, és a felhők felett lebegek. A jövő nem ért véget, csak most kezdődik igazán. Igaz, nem ülök fent a trónon, a világ legtetején. De fogok. És hogy miért ez a boldogság? Cherchez la Femme. Franciául így mondják. Magyarul pedig úgy, hogy „Keresd a nőt”. Mert bizony nő van a dologban. Vagyis, nem, nem nő, hanem NŐ, így, csupa nagybetűvel! Tíz évvel ezelőtt álmodtam meg, írtam is róla, a trilógiában Gorkie-nak neveztem, és nem is sejtettem, hogy létezik a valóságban. Pedig létezik, és találkoztam vele. Találkoztam vele, szerelmes lettem belé, ő pedig – bár ezt talán soha nem értem majd meg – szerelmes lett belém. És így, életem három legnagyobb álma közül valóra vált az egyik. Talán a legfontosabb. Szerelmem, köszönöm, hogy vagy, és hogy éppen olyan vagy, amilyen. Köszönöm, hogy a Múzsám vagy. És köszönöm, hogy életem legszebb napjává tetted a negyvenedik születésnapomat!